

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

10. njedzela po swjatej Trojizy.

Łuf. 19, 41—48.

Běšče czaž, w kotrymž bě nable powšchitkowne ros-
facze a pokuta na wschitkich ludzi naschich krajinow pschi-
schła. Bojosčz teho Knjesa běšče widzič nad nimi, tak
so bohaczi a khudzi, schědžiwzy a młodženy, haj kamo
džěczy w njedzelskej drascze stiwlo a płakajo psches mēš-
czanske hašy cžehnichu. Jako bychy se swojimaj woczomaj
cžerpjenje swojeho Šbóžnika widžili, wołachu wo pomoc
ke Knjesej šmilnosče we wulkim duchownym hubjenstwie.
Šhwalobny khěrłusch njeběšče šlyšecž, jenož styšniwe
wołanje pokutnych wutrobow po wschitkich krajinach. Haj,
stwjerdnjene wutrobny dachu so smjehežicž psches šlyšy
pokutnych. Wschitzy wróczichu šwoje njeprawe kubla a
schtož hewał wulke hrěchi na wutrobje a na šwědomnju
mēšesche, spowjedasche so jich š ponižnej wutrobu.

Šchto čžemy k temu prajicž w cžaku, w kotrymž
Bože hroženje runje tak nad naschim žiwjenjom steji?
Běšče to nabožna šyřitosčz tehdy, pscheměrne šaplacženje
a khostanje přjedomnikow? Temu tak je, ale korjenje tuteje
šahoritoscze ležacy we šhubokim a hanibnym šacžucžu
hrěchow. Duch modlitwy hibasche so tehdy možnje we
wutrobach wěrjazyh. Ach, so bychmy tež my tajke hibanje
šacžuwali a so wobrocžili k temu, kiž naš pokhosta, so
bychmy wopomnili, šchto so k měrej nascheje dusche hodži!

Našch Knjes džěšče horje do Jerusalema. Šajka
wulka šyła cžehnjesche š nim a tak jemu ludžo š wrotow

kralowskeho města napschecžiwu džěchu! Šajke wješele, šajka
radosčž! A wón — płakasche na to město. Šaj, wón
widžesche, tak jeho lubosčž a žohnowanje šazpivachu, kotrejž
čžyšche jim pschinjesčž.

Našche Bože šłowo rěczy wo wulkej lubosčži
Boha našcheho Šbóžnika k šwojemu ludu.

1. Wón je nam ju wopokasał wot špoczatka hacž do
šwojeje šmjercze na šchizju.

2. Ty wschědnje jeho lubosčž widžiš, kotraž je jeho
š njebjěš dele k tebi hnała.

3. Wotwěrmny woczy k widženju, so njebychmy šhubjeni byli.

1. Čětstotki dolho běchu profetojo wěšchžili wo tym,
kiž dyrbesche w Šraelu š Knjesom byčž, a lud pokasali
na teho bójškeho wopytarja, kiž dyrbesche š njebjěš k nim
pschińčž. Š wješkelym žedženjom woczakowachu wěrjazy
na pschichodneho Šbóžnika, njewěrjazy a šamopaschny lud
pał džěšcheu šam šwoje pucze. A dokelž so to wěšchženje
pokombži, běšče, jako by lud dyrbjal podarmo cžalacž na
šwojeho krala. Duž pokasa so ta hwěšda nad Bethlehemom,
a w domach prawych bě šajne. Wudri wot ranja pschiń-
džechu a powitachu nomonarodženeho krala Židow. Šschčenik
Šan pał džěšche won k Jordanej, předomasche w puščinje
židowskeho kraja wo tym, kiž dyrbesche po nim pschińčž.
Tehdy džěšche won k njemu Jerusalemske město a žyly
židowski lud a wschitkón wokolny kraj. Šan pał pokaso-
wawschi na njeho džěšche: „Šlaj, to je Bože jehnjo, kotrejž
šwěta hrěchi nješe.“ Duž wustupiwšchi wucžesche Šesuf
šam a předomasche, ale niž kaž pišmarwucženi. Čši lěta

doľho ťwajaty kraj pťchethodziwťťi woľasche tón Anjes nje-
pťťestawajzy židowťťi lud k ťebťi, prědujo: „Bójcye ťem
ťe mni wťťhitzy, kiž wy ťprózni a wobcyeženi ťeže, ja chzu
wať wofťchewicz. Wťťmicze na ťo mój ťpťťah a wufńcye
wote mnje; doľelž ja cziťheje myťťle ťym a ť wutrobu
poľorny; dha budžecze wotpoczint namafacz ťa ťwoje duťťe.“
Tak je pytal ťebi luboťcž iťraeľťťeho luda doľwacz niž
jenož pťťeť ťłowo, ale tež pťťeť ťťutki, kotrež wón cziťnjesche.
Pohľadajmy na martrowny tydžen, na poľedne dny Anje-
ťoweho žiwjenja. Kaľ ťu ť možnymi ťłowami k wutrobam
zyľeho luda řečale, ťo by Iťrael wot ťwojeho Anjeťa ťo
pytač a namafacz daľ. Haj, ta wulka luboťcž Boħa na-
ťťeho Sbožnika k ťwojemu ludu poľasuje ťo wot ťpoczatka
hacz do ťmjercze na ťťižu.

2. My ťnajemy ťawisny iťraeľťťeho luda a tež Anjeťowu
luboťcž, ť kotrež je ťwój lud domapytal. My paľ tež
wěmy, ťo tajzy, kiž ťo k tym wěryazym džeržachu, we
wťťťitťich nadbėhowanjach, kotrež bėchu na Anjeťowy lud
pťťiťťle, wobarnowani wofťtachu k wěcznemu žiwjenju.
Tež prěcz njemožemy, ťo ťtajnje kóžda ťhuda duťťa, hdyž
ťo jenož ťwědomliwje je džeržala k zyřtwi Khrystuťťowej,
je wumoženje namafala we wťťťej nuťťy. Pťťťetož wona
je ťo na to wufťajla, Anjeťowe domapytanje k ťbožnoťcži
duťťe naľožicz. — Što chzemy my nětko cziťnicž? Tež
my budžemy ť tej ťamej luboťcžu wot teħo Anjeťa kóždy
cžaf domapytani. Wón pťťiťhadža k nam w doľrych
a ťťťch dnjach. Hdyž ťłónzo ťboža na tebye ťwěczi a ty
maťť jeno ťhwalbu pťťiťpowjedacz dla Božich doľrotow,
kotrež ťu ťo tebi doľtala, teħdom tón Anjes tebye doma-
pyta a chze pohľadacz, hacz ty ponižnoťcž ťaľhowaťť a
ť ťaľubom ťtajnje wufťnawaťť: „ťa njeťťym doľtoiny
wťťitťeje twojeje ťmilnoťcze a ťwěroťcze, kotruž mi,
ťwojemu wotrocžťej, ťy wopoľaťaľ.“ A hdyž tajke dny
pťťiťndu, wo kotrychž prajimy, ťo ťo nam njeťpodoľaju,
hdyž nuťťa, ťhorocž abo ťmjercž do naťťich domow ťa-
ťtupuje, teħdom tón Anjes w ťwojej luboťcži k nam
pťťiťndže. Tak chze wón naťťu wutrobu wot wťťťeho
ťachodneho prjecž k ťwojim njebyeťam cžahnyč, nať ťo
wopraťťujjo w naťťťej žaloťcži, hacz my jecho wťťťe wťťťeho
lubujemy. Wěťť ty to? — Najbliže paľ pťťiťndže tón
Anjes luboťcže nam w hnadnych pomožnych wězach. Najku
luboťcž poľasuje wón nam w ťwojim ťłowje, a kaľ napomina
wón nať pťťeť to ťame, ťo bychmy to jene pytali, ťťtož
nuťťne je! — W modlitwje paľ pťťiťndžemy ťhudy k njemu,
ťo bychmy ťwoju wutrobu pťťed nim wufťypali. — W ťwjatej
Anjeťowej wjecžeri podawa wón wěryazym wěťtoťcž, ťo ťu
jim jich hřeči wodate. Kaľ pťťiťndže wón toľa tak pťťe-
cželniwje k nam, tón luboťny Anjes!

3. W naťťim Božim ťłowje dale ťlyťťimy: „Pťťetož
cžaf pťťiťndže na tebye, ťo twoji njeťťečeljo budža
tebye a twoje džeczi w tebi ťe ťchanzu wobťamťnyč, tebye
woblehnyč a na wťťitťich ťtronach cze tyťťicž. A budže
tebye ťemi ťrunacz a žadny kamjeť na kamjenju njewofťajicz,
teħo dla, ťo ty njeťťy poľnaľa tón cžaf, w kotrymž ty ťy
domapytana.“ To je tón Anjes wěťťčik, a hlej, nimale
40 ľet poľdžičťo je ťo to wťťitťo doľjelnilo. Dopomť
ťo na to žaloťcženje a na žaloťne wutupjenje Jeruťalemfťťeho
meťťa! Na tym možeťť wiďžicz ť bojoťcžu a ťe rženjom
ťud a kónž wťťitťich, kotťiž tón cžaf poľnacž njechachu,
w kotrymž ťo woni wot teħo Anjeťa domapytachu. Ach
ťo by tón Anjes nam woczi daľ, ťo bychmy wiďžecž mohli!
— Potom budžemy na naťťich wutrobach cziťnicž, kaľ tón

Anjes w templu cziťnjesche: „a wón ťaľdže do templa a
poczla won honicz tych, kiž tam pťťedawachu a kupowachu
a džesche k nim: piťane ťteji: mój dom je dom modlitwy;
wy paľ ťeže jón ťcziťnili mordatťťu jamu.“ Kaľ wón tych
kupowarjom a pťťedawarjom ť templa wuhna, tak durbimy
tež my ťwoje wutroby wucziťcžicž wot naťťich hřečow.
Tón Anjes paľ dawa to, ťo možemy jo doľonjecž. S wě-
ryazej wutrobu ťlož ťwoju ruku na džělo, ťo by naťťa
wutroba, pťťeť hřeč kaľ mordatťťa jama, ťaťo templ
k Božej cželczi byľa. Spuťťcžej ťo na teħo Anjeťa, teħo
praweħo pomožnika, a ty budžeťť ť doľwaryjom! Jeťu!
daj doľnyč! Hamjeť.

B. w K.

Boža rada.

Se ťylow ťhadža nadžija,
ťo nozy ťwita ranje;
Duž ťežerpliwje dži do horja,
S nim žnějeťť žohnowanje.
Dže ťo czi ťle,
Bóħ radu wě
A k doľremu wťťo wozdi,
Tež ť cžernjom róže plodži.

Duž njeměj ťrach, hdyž powjedže
Čže Bóħ tež cžěmne ťhody;
Džerž jecho ruku doľěrnje,
Dha njeťťiťndžeťť do ťťody.
Ty ťpoľnajeťť,
So k ťbožu džesč,
A rjeľnjeťť: Najka hnada!
Mje wjedže Boža rada.

K. A. Fiedleř

Nadobna myťl.

W ťinatym ľěťtotku bėťťe ťo wutrobity a fromny grabja
Rudolf ť Habťburga dla ťwojich wubjernych ťamownoťcžow
wutroby a ducha ťa němfťťeho ťhěžora wufťwolil. Lud jecho lubo-
waťťe a „žiwť ťaľon“ mjenowaťťe, doľelž jecho ťylna ruľa a
ťprawnoťcž wťťitťej njeprawdže wobaraťťe, tak ťo po hubjenych
rubježnych cžafach ťaťo měr we wóžnym kraju knježesche. Tež
ťo ludej jecho jednore waťťnyje ťpodoľaťťe; huťto ťebi wón ťwój
ťčěry ropr ťam plataťťe a we wójnje řepu ť pola jědžičťe.

ťako wón něħdy ťe ťwojim možnym napsčecžiwnitom, cžěťťim
kralom Ottokarom, wóžnu wjedžičťe a w horzym poľodnju pťťeť
ťuchi, wufťhnjeny kraj jěchajťťe, ťo jemu ť lacžnoťcžu jaťť k džaf-
nam ľepjeťťe. Žyle mucžny wón ťa wodu woľasche. Duž dwaj
ť jecho ryčzerjom ť wulkim ťpěchom wotjěchajťťaj, toľa nihdže žaneħo
ťhłódnego napitka njenamafajťťaj, doľelž w tym žaľe-horzym pěťku
ťo ani jenicžku řečku puťolicž njeťlyťťeťťaj.

Hlej, duž pod ťhłódněj wjeľbinu ťpróžnych žnježow nadeť-
džesčtaj, kotťiž chzychu ťo runje ť karanom cžerťweje wody wo-
ťťewicz. Taj ryčzerjej proťťeťťaj: „Dajcže namaľ tu wodu!“

Alle czi žnježy džachu: „My ťmy ťami lacžni!“ Duž wo-
bronjenaj mjecž poľbėhnyťťaj a hrožesčtaj: „Wodu abo krej!“

Wobleďnywťťi a ťťepjetawťťi žnježy ťwój karan dachu, a
ť wyťťanjom taj ryčzerjej ťwojemu cžakazemu ťhěžorej tón wo-
ťťewny napoj pťťinjeťťeťťaj. Alle priedy hacz jón ťhěžor k hubo-
maj naťtaji, ťo wón wopraťťa: „Hdže wój tu wodu namafa-
ťťaj?“

Kucže taj ťamokhwalerjej ťwój rjeľowťťi ťutk wupowjedajťťaj,
toľa ťhěžor tón karan ryčle wot huby wťa a ť hněwnym pohľadom

rjekny: „Schto žebi myšlita? To by mi hubjenje pschistejalo, chzyl-li picz, hdžež fu khudži laczu! Pschi čžeščzi mojeje krony! Dajtaj jim jich kublo wróćzo! Róžda kapla by kaž woheń w mojich žikach palila!“

Sahanibjenaj dyrbjeschtaj taj ryczerzej tón karan wodny tym khudnym žnjeńzam na polu wróćzo donjesč, bješ teho so budžišche thěžor tež s jenicžkej kapku swojej lacžnej hubje womacžal.

F.

Wjeczor.*

Mjelt hona krynje čžemnite,
Wšcho sankta wóćzko jasparne.
Mjech žmērki nózne džeja,
Na njebyu hwěšdy steja.
Wóh na naš kędžbuje
Tež w nóznej čžmowocze.

Mětt klónzo žwój skutk dołonja
A žohnowanja mjele da.
D dajmy ruku temu,
Riž žwój běh runa jemu:
Měr tebje wodžewaj,
Čži klódky pokoj daj!

Tu žmjertnym klónzo na žwěcze
Čso pschezo jašnje nježmėje.
Kaž nóz po dnju žo wróćzi,
Tak horjo radošč mróćzi.
Nam praj pať hwěšdžina:
Wóh nožy póščzela!

K. A. Fiedleř.

Tale pėšen je po móžnosčzi žwěrnny pschežožt němskeje pėšnje, kotruž je Jan Bohumil Dreřler, wot lěta 1831—1858 mjele-žlawjennj seminarški direktor w Budyščinje, šbašnił a to na nawabjenje hudžbneho direktora K. E. Heringa, wot 1837—1876 s wučerjom hudžby na Budyškim seminaru. Kaž mi Hering žam powjedasche, měješche žo to takle: Hering, žlawny komponist, jene ranje mjenšchu kompoziciju spika, kotraž jeho wošebje społoji. Čsebi ju do dnyšaka tyknywšchi, dže wón do seminaru pod bórklinom hudžbu wučžič. Psched aulu Dreřlera jetka, žwój manuscript s dnyšaka wučžehnje a rjeknje: „Sowle, k. direktoro, scžinčze tekst k temu! Ča hodžinu po njón pschińdu.“ Na to Hering do sala dže, Dreřler pať do swojeje stwy, hdžež žo k pianej řhdnje a žebi Heringowu škladbę wospjet pschehraje, so by najprjedy jejny řharakter řpóšnal. Potom žo do džela da a jej tekst wjecžorneho řpěwa, mohł-rjez na kóždu notu džiwanwšchi, tak wubjernje derje pschjprawi, so žo řda, kaž budžišche pėšnjeř hudžbnika wodžil, a běšche žo to tola runje nawopať stalo, podobnje kaž pola Čserbskeje Mjeje. Duž je tež horjecžny wjecžorny řpěw wošebje lubowanj a žo jara huřto w řjawnyř konzertach k powšchitkownemu řpodobanjju pschednoschuje. Škónčznje hišččze pschjřpominam, so řmny njeřapomnitemu Dreřlerej, kiž bě tež řprawny pschecžel nascheho řerbšteho luda, wjecžor do jeho pohrjeba, 20. meje 1867, psched řmjertnym domom tónle jeho řpěw je seminarškim žotuřom řwjatocžnje řpěwali. F.

Sserbowka.

Historiska nobella wot K. Židuřa. Čserbsččžil K. A. Fiedleř.

XI.

Řo řnědanju pjećzo řuřitojo do stana mlodeho hłownika řastupichu, so bychu wójnu řadu řkladowali. Řhutnje a mjelcžizy řo čži řchescžo nawjedowarjo huřitřteho wójřta na řwoje měřta ře-

řhdachu, a jednanje řo řapocža. Najprjedy Siegmund na řjad pschińdže. Tón řwoje podedžišny řańdženeho dnja jednorje řwu-powjeda, na to pokasujo, tak je to jeho wotpohlad byl, řo s nimi řjednocžič. Žako bě řo k řakramentu pod woběmaj podobomaj řpóšnal a pschjřahu řwěrnosčze wotpóložil, bu jemu pořna řwoboda data, teho runja tež jeho řlužbnikomaj. Ř sbožu řo řa wěru nascheho Čserba njeřaschachu, hewať budžišche řo jemu řnano řlě řesčło. Na Siegmundowu řpóřtwu bu jemu domolene, řo do řwojeje domišny wróćčič; tola dyrbjesche priedy s pschjřahu řlubič, so nochze wo bliskosčzi řuřitow a wo podawřach, kotryčž řwěđt je byl, ničzo pscheradžič. Pschi dželenju jemu Siegmund řloty do ruki řklóćzi, na čžo řo rořwjeřelennj Čserb s wutrobnym džakowanjom wotřali.

Siegmund na to řařo do stana řastupi a dosta domolnosčž, řo na wojerřkim řudže jaťo pschjřpořlučať wobdžělč. Najprjedy bu nawjedowar Čhorjelčanow do stana pschjřjedžennj. Řunjež běřchtej s jeho woblicža gromota a řaniba řpóřnacž, řo wón tola s posběhnjenej hłowu pschjřbliža a na wřchě řraschenja s měrnej rořřudženosčžu wotmolwjesche. Pschewřlyřchenje bě kótke. Čajaty bu řraschannj: „Wř scže tež jedny wot tnyř s Wabela, kotřiz čžedža Řnjeřowny lud w jatosčzi wodžičž?“

„„Ža wař njeřořymju.““

„„Mjejsčze Wř řamžniť!““

„„Čaj, řym romřki řatholic.““

„„Mjeřluřchecže Wř k mužřtwam řanřa ře Čhorjelča, kotryčž je Řnjeřowemu ludej wójnu pschjřpowjedžil?““

„„Čaj; ale mř wójnu njeřřmny řapocželi, mř řo jeno wo-baramy.““

„„Wasch řnjeř wot lěta džewjatnacže řem s řraniborřkim džer-žesche, a řraniborřki s tym Řebukadnezarjom, řhěžorom Sigismundom. Woni řu do kraja řwjatnyř řapadnyli, so bychu jich jatnyř wřali, a řu nasche měřta řpalili a w Taborje lěhwo řaložili.““

„„Wo tym ja ničzo čžiniť njeřřym.““

„„Mjewěščze Wř, so piřane řteji: Štarřchich řřčchi dyrbja řo domapřtačž na jich džecžoch? Ale Wř scže řo tež na tej řlósčzi wobdžělili. Tu řteji ryczer s řudny, na kotrehož rukomaj řu hišččze mořle Waschich putow widžecž.““

„„Wón mojeho řnjeřa řbi, teho dla jeho řwjasach.““

„„Duž budžecže jařo řwjasannj; pschetož we wójnje pschecžiwu Božim njeřpschecželam řela: Woko řa woko, řub řa řub! Dwaj pucžej řwam pschedpóložamny: pucž čžañneho a wěčžneho měra a pucž čžañneho a wěčžneho řkaženja. Wřřwolcže!““

„„Wřprajecže řo jařniřcho!““

„„Wř řdacže řo we řwjatej řčži hubjenje wobřonjennj byčž. Řó, dha čžu řo wřprajičž, kaž baalřke džecžzi: řpať řo k naschej wěrije řpóřnaječže a scže řiwny řa čžañ a wěčžnosčž, hdyž tež řacž do řónza wójny jaťo jatny, pať řiwjenje we řwojich pohansřch bludach řkónčžičze; pschetož potom, pschecželo, wřřacže řa hodžinu na bliž-řchim řchtomje!““

„„Řadřcho wumřjecž jaťo řatholic řchescžan, dnyřli řiwny byčž jaťo řatamny řezar.““

Tele řłowa buchų s tak rořřudžennym řazpicžom wřprajene, řo wójniřta řada řaneho řłowa dale njeřřubi, ale k wothłošowanju řracžesche; wón bu k řmjercži wotřudžennj.

Wot tnyř družich Čhorjelčanow džewjecžo s bojosčžu psched řmjercžu řwoju wěru wotpschjřahachu, čži druřny buchų ře řwojim nawjedowarjom řobu k řmjercži wotřudženi. Mjelcžizy, kaž běchu pschjřchli, čži pjećzo řhmurni řuřitojo řařo řtan wopuřchecžichu a nascheho mlodeho pschecžela a řwojeho hłownika řameju wotřajichu.

Řřenschi tu po tnyřle posturach bješřčžny ředžesche, hłowu do wobeju rukow podedřjenu. řemu bě hrořno mješ tnyřmi ludžimi, kotryčž wěru drje wón řpóřnawasche, kotryčž řanatismuř pať bě jemu řuřny. Č radoščžu teho dla namjet řwojeho pschecžela pschjřa, jeho na wřřhodžowanžy do řwobodneje natury pschewodžič.

Jako bēšchtaj so fruch wot stana sđalkoj, Siegmund hłowo sapschija: „Ty mi sa hlo njewosmjesch, hdyž na to spomnu, so so mi Twoje postajenje jako hłownik tajkeho wōjsta dživnje sda.“

„Ty mēnisch, so nad tymi, kotsiž maju mje posłuchacz, žaneje njewobmjesowaneje mozy nimam?“

„Hdyž dha to sam prajisch, haj.“

„Mój luby, to je něschto druhe, wojakow do wójny wodžicž, kotsiž sa pjenjesh hłuža, dhyžli dobrowólnikow, sa něfajku idee-u wojo- wazych. Tamni so sa kōždu wēž bija, kotarž so jim pschifaže, psche- tož woni sa to hwoju mšdu dostawaju, a so teho dla tež jeno maschiny w ruzy hwojeho wjedzerja; tuczi pak so pschezo sa tym prascheja, hacž je nawjedowař tež jich idee-i hwereny, a maju-li pschicžinu, nad tym dwelowacz, dha jecho na kōždy pad wotehnaju. Na tyhle ludži ani pjenjesh, ani wusnamjenjenja žaneho kuska nje- wuskutkujaj, teho dla so woni knježa hwojich knjesow.“

Siegmund mjelczesche. Jeho nadžije bēchu mōžny rostorh do- stala. To njebēchu žani ludžo, kotsiž mohli něfajkemu cžesčelakom- nemu mlodženzej k trōnej dopomhacz.

Jako so taj mlodženzaj po dlějšim rošrēcžowanju, powšchit- kownu idee-u hūbitow nastupazym, wot hwojeho pschelhodžowanja sažo wrōczischtaj a snatu kuku nastupischtaj, so Siegmund pschi- padnje wobroczi a widžesche na mōžnym buku hšdom cželow wišacz. Wjecžorny wētr we wožoktnjenej kopjeninje a s wotemrjetymi cželami tych mužow hrajesche, kotsiž bēchu sa hwoju wēru wumrjeli. Sieg- mundej bu hrosno, a do bolosneho spomnjenja na Mārku so hišcže sežēn sacžemnjeneje nadžije mēschesche.

(Pschichodnje dale.)

Njeskomdž skladnoscz.

Dženš masch hłōncžnu jasnotu,
Sutije mroki njebjō kryja;
Dženš czi sradne rōže ktu,
Sutije so tu hylly hūja.

Duž njech twoje hehlo je,
Kima-li czi s polnej mēru
Khelich sboža, radojče,
So jōn s džakom wužišch hweru.

Wjedž, so mite sbožo je
Erēdka blisko w kōždym cžaku;
D duž njeskomdž skladnoscz,
Džerž jo twjerdže s jeho kražu!

K. A. Fiedler.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Erudna powjescz pschidže s hōdžija. Knjes kantor Rōzor je 51 lēt stary wumrjel. Wo hwerneho sastojnika w zyrkwi a schuli žaruje hōdžijsta wošada. Wōn bēsche hyn nascheho njesa- pomniteho hērbškeho hūdžbnika a bēsche wot hwojeho nana rjane hūdžbne dary herbował.

S Borschiz. Šobotu, 8. augusta, seidže so tu wubjert hērbškeje studowazeje mlodžiny, so by hłownu sšhadžowanu pschi- hotował a wošebje hłownej sšhadžisnje wuradžowanje wo namjetach polōžil. Bē jich hižom mnoho studowazych a hoščzi pschi- tomnych. Mjedželu, 9. augusta, bē hłowny džen. W Handrikez hoščenzu, s kotrehož hērbška khorow smahowasche, wotewri w 1/4 hōdžin hłowny starschi k. stud. theol. Wyrzacž hłownu sšhadžisnu, witajo po spēwje: „Hišcže Šerbstwo njeschubjene“ studowazych a hoščzi do Borschiz. S rošprawami bēchu wschē towarštwu sa- stupjene, jenož Delnja-Lužiza niž. Pschi wōlbach bu s hłownym

starschim sa pschichodnu sšhadžowanu k. stud. theol. Wjazšlawk- Šerbowczan, s 1. podstarschim k. stud. math. Scholta- Delnjo- Lužicžan, s 2. podstarschim k. stud. theol. Kapler- Šerobicžan. Sa mēstno 35. hłowneje sšhadžowanke buchu Kallbizy postajene. Dalschich namjetow bē jich mnoho. Na pschichodnych sšhadžowan- kach budže so nētk tež porjadnje pschednoschē sa lud posčiczecz, kotryž jedyn studowazy džerži. Delnjo-Lužicžan abo akademik, kotryž jecho mēstno sastawa, sastupuje pschichodnje wschēch akademi- kow, kotsiž w towarštwach sšhadženi njesku.

Sa finansnu kommišiju, do kotrejež so na mēstno wotkhadža- zeju k. prof. dr. Muki a far. Schewczika k. wučerjeje Polan a Mjeczka wusmolischtaj, so wustawki pschijachu, sestajane wot hē. starscheho w pschesjednosčzi hōbustawow kommišije. Malesnosčze sšhadžnych Seilerjowych Spišow so s nowa sarjadowachu a sa sarjadnika, so k. wučer Polan postaji. Knjesej seminarškemu wyschšchemu wučerjeje Fiedlerjeje so sa jecho wubjerne dželo sa Seilerjowe Spišy sšadny džak wupraji, kaž tež redaktorej tychkamych k. prof. dr. Muzy. Sklad Seilerjow je hišcže jara wobchērnny a cžaka na kupowarjow. Hacž dotal njesaplacžene Seilerje pschewja sšhadžo- wanka a pomina nētk tež tu wschēch, kiž hišcže hwoje Seilerje njesaplacžichu; njesaplacže-li so wone hacž do 30. septembra; pomina sšhadžowanke pišomnje. Wot wschelach stron bēchu telegramny a dopišy dōjške, — dwaj tež s darom, — kotrež so pschecžitachu; tehōrunja porēcžachu — hižom w bēhu wuradžowanja bē sšhadžo- wanku k. farar Rhygar postrowik, — wschelazy cžesčeni hoščzo k sšhadžisnje rhy hērbške hłowa. Sa Šerbški Dom nawda so 26,05 hr. Wo tširōcznej hławje na krala Wjedricha Augusta sšōncži hłowny starschi sšhadžisnu se sšhadžnym spēwom: „Nasche Šerbstwo s procha stawa.“

Sabanny wjecžor bē tehōrunja bohacže wopytany; wopšchiesche w prēm džele konzert, w druhim dživadło. Konzert wuwjedže so wot Budyschskich studowazych, wošebje krajnostawskich semina- ristow, a wot dwōjneho quartetta pod wodženjom zyrkw. wučerja k. Holana-Budyschinského; nimo teho wustupi jedyn trojospēw s pschidawkami, knježna se solomaj, seminarista se solomaj k guitarje a dwaj seminaristaj se schyrucžnym fruchom sa klavier. Wschizy wubjernje skutowachu a hēbi wulkeje kmalby dobuchu. Hra: „W paklach“, wot podstarscheho k. stud. theol. Wjazšlawka po cžēskim wobdželana, so wot tšoch hōbustawow Šerbowki a pječž knježnow Pancžanškeje Lipy wuwjedže a to wulzy derje, tak so bu jim se wschēch stron pschipošnacže wuprajene. Wo tutym sšhadž- cžesche hišcže dolho wježeka sabawa wulku licžbu w Handrikez hoščenzu.

Kaž bēšchtaj prēmnej dnjej jenož rjaneho podawałoj, tak tež tšeczi a pošledni. Rjany wulēt do Droždžija, hdyž so wulotny park wopyta, sšōnczi tu tak derje poradženu 34. hłownu sšhadžo- wanku, kotraž w spēwje: „Nasche Šerbstwo s procha stawa“, se sahorjenjom wot wschēch pschitomnych spēwanym, wulclnča.

— Hdyž je hakle psched krotkimi lētami knjes farar Heičzka khorosče dla se hwojeje lubowaneje Wochožanškeje wošady cžahnył, budže Wochožanška wošada w bližšim cžaku sažo wošrocžena. Knjes farar Rhyčer je druhe farske mēstno pschewsał, dživajo na strowotnišchu krajinu. Wly s wutrobu Wochožanškeje wošadže pschewny, so bōrny sažo hērbškeho duschowpastyrja dostanje.

— K powjesczu wo Zeppelinowym powētronje w pošlednim cžikle ma so dodacz, so je nasch lud tak-rjez muž pschi mužu hromadu stupil, so mohł hrabja Zeppelin sažo dale hwoju myhl do stutka stajicž. Wschudžom w naschim wōtžnym kraju so dobro- wōlne dary hromadžili, tak so je hižom psches million hrimnow nawdatych a hrabja Zeppelin sažo powētron naprawuje a wu- twarjuje, kiž budže so w bližšim cžaku do powētra sšēhnyč.